

ดุष्ฎินิพนธ์การประพันธ์: “มนตรามโนราห์”
บทร้องกวีคีตาสำหรับนักร้องเดี่ยวโซปราโน บาร์itone
วงขับร้องประสานเสียง และวงชมเบร่อองซอมเบล
Doctoral Music Composition: “Mantramanhora”
Songs Cycle for Solo Soprano, Baritone,
Chorus and Chamber Ensemble

ผกาพรรณ บุญดิเรก¹ วีระชาติ เปรมานนท์² และดวงใจ ทิวทอง^{2*}
Pakawan Boondirek¹, Weerachat Premananda^{2*} and Duangjai Thewton^{2*}

¹ นิสิตปริญญาเอก หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ 10330

² ศ.ดร., คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ 10330

¹ D.F.A. candidate, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, Bangkok, 10330, Thailand

² Prof. Dr., Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, Bangkok, 10330, Thailand

* Corresponding author: E-mail address: grazioso.46@gmail.com

บทคัดย่อ

คุณนิพนธ์การประพันธ์ “มนตรามโนราห์” บทร้องกวีคีตาสำหรับนักร้องเดี่ยวโซปราโน บาร์โธเน วงขับร้องประสานเสียงและวงชมเบอร์ด้องซอมเบลอ ประพันธ์จากการละเล่นพื้นบ้านทางใต้ที่มีชื่อว่า “มโนราห์” เป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ทางดนตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์บทประพันธ์ดนตรีในแบบชุดเพลงร้องเดี่ยวหรือซองไซเคิล (Song Cycle) ศึกษาวิจัยค้นหาคำความรู้ใหม่ในการประพันธ์ร่วมสมัย บูรณาการแนวคิดปรัชญาดนตรีตะวันตกตะวันออกและรูปแบบขององค์ลักษณะของไซเคิล ให้สอดคล้องตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ได้รับแรงบันดาลใจจากการแสดงมโนราห์ทางภาคใต้ของไทยและมีเนื้อร้องเป็นภาษาถิ่นได้ลักษณะเด่นของการร้องที่สามารถด้นสดเอื้อนระดับตกต่ำงานอง ผลงานวิจัยสร้างสรรค์ “มนตรามโนราห์” ประกอบด้วย 12 บทเพลงซึ่งถูกประพันธ์ไว้สำหรับนักร้องเสียงโซปราโน บาร์โธเน มีวงดนตรีอันประกอบด้วย เปียโน วงขับร้องประสานเสียง ไวโอลิน วิโอลา เชลโล ดับเบิลเบสบรรเลงดนตรีบรรเลงร่วม มีความยาวรวมประมาณ 40 นาที มีการกำหนดโครงสร้างและรูปแบบการประพันธ์เป็นหลักการหนึ่งของประพันธ์ดนตรีร่วมสมัย เป็นผลงานที่เผยแพร่สู่สาธารณะทางดนตรีและวรรณกรรมพื้นบ้านที่ในรูปแบบใหม่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาวิชาการทางดนตรีในรูปแบบเพลงร้อง เพื่อเผยแพร่ สืบสาน อนุรักษ์ต่อยอดวัฒนธรรมไทยให้ดำรงอยู่ด้วยการนำเสนอความงามวัฒนธรรมดั้งเดิมภาคใต้สู่สากลโดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียน

คำสำคัญ: มนตรามโนราห์ ซองไซเคิล ชมเบอร์ด้อง

Abstract

The doctoral music composition: “Mantramanhora” Songs Cycle for Solo Soprano, Baritone, Chorus and Chamber Ensemble, is the program music based on Southern Legendary folklore. This creative music research aims at composing music in the form of song cycle for the music is integrated Western and Southern Thai music philosophy and patterns song cycle form whereby all the contemporary composing knowledge aspects have been utilized from qualitative research method as the approach. Having been inspired by Manhora’s ethnic performing art of Southern Thailand and Malaysia, the lyric is in south local dialect. Meanwhile, neither the music nor the singing style can be improvised ornamentation. The creative work consisted of 12 songs and is written for Soprano, Baritone, being accompanied and highlighted by piano, chorus and strings; violin, viola, cello and double bass as an ensemble. Total Length of the music is approximately 40 minutes. The structure is defined and composing style is one of principles of contemporary music composition. Moreover, this work, distribution of aesthetic in music and folk literature is in new form. It will be useful and will broaden the development of music education in song cycle or lied form. Finally, Mantramanhora is to disseminate, inherit, conserve and continue Thai culture to exist by presenting the beauty of traditional southern culture to the world, the music can potentially be touched new generation heart and be appreciated worldwide, especially ASEAN listeners.

Keywords: Mantramanhora, Song Cycle, Chamber

บทนำ

พระสุธนโนราห์เป็นวรรณคดีอันเลื่องชื่อที่สำคัญ ใช้ในการแสดงละครชาตรีและได้รับความนิยมเรื่องหนึ่งในสมัยกรุงศรีอยุธยา เรื่องพระสุธนโนราห์ นั้นได้ถูกนำมาจากเค้าโครงเรื่อง “ปัญญาชาตก” หรือ “สุธนชาตก” โดยนำมาประพันธ์เป็นบทละครเรื่อง “พระสุธนโนราห์” ได้รับการถ่ายทอดกันแบบปากต่อปากหรือมุขปาฐะ ในภาคใต้ของประเทศไทยและรัฐทางตอนเหนือของประเทศมาเลเซียนิยมแสดงการเล่นพื้นบ้านอย่างหนึ่งที่นำชื่อบทละครเป็นชื่อของการแสดงและนำมาแสดงประกอบพิธีกรรมหรือความบันเทิง มีดนตรีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการแสดงไม่สามารถขาดได้ (Nikomrat, 1999) [1] วรรณคดีเรื่องพระสุธนโนราห์นั้นกล่าวความรักของมนุษย์ผู้ชายและนางกนิรี การพบเจอ การครองคู่ ความพลัดพรากจากลา อุปสรรคต่าง ๆ มีความนิยมมากในการนำเอาบทละครเรื่องดังกล่าวมาใช้ในการแสดง เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น บวงสรวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ครูบาอาจารย์ รักษาอาการป่วยหรือเพื่อความบันเทิงแก่คนในชุมชน

ตั้งแต่ยุคโรแมนติก (Romantic Period) ชาติตะวันตกนิยมขับร้องบทเพลงที่เป็นบทกวี บทกลอน คีตกวีมักจะนำบทกวีที่ได้รับความนิยม มีเรื่องราวคล้ายคลึงกันหรือมีเรื่องราวในทำนองเดียวกันมาร้อยเรียงเป็นเรื่องราวสามารถประพันธ์เนื้อร้องบทกวีเองได้ ลักษณะของบทประพันธ์ประเภทนี้เรียกว่า ชุดเพลงร้องหรือซองไซเคิล (Song Cycle) (Pancharoen, 2009) [2]

ซองไซเคิลหรือลีเดอร์ซีคลุส (Liedercyclus) คือ ชุดเพลงร้องหรือประเภทของเพลงร้องเดี่ยวขนาดใหญ่ประกอบด้วยเพลงหลาย ๆ เพลงหรือมีหลายท่อนเพลงที่มีเนื้อหาแนวคิดสอดคล้องกัน เป็นเรื่องราวเดียวกัน มีเอกลักษณ์และลักษณะพิเศษมีความสมบูรณ์ในตัวเอง การบรรเลงเปียโนหรือวงดุริยางค์ประกอบฉันทลักษณ์นี้เป็นที่นิยมกันในศตวรรษที่ 19 เนื้อเพลงแต่ละเพลงมีความหมายเกี่ยวข้องกันหรืออาจเป็นบทกวีเรื่องเดียวกันของไซเคิลเป็นการประพันธ์ในรูปแบบของเพลงร้องศิลป์ (Art Song หรือ German Lied) คีตกวีคนแรกที่เป็นผู้คิดริเริ่มการประพันธ์ เพลงร้อง คือ ลุดวิก ฟาน เบโทเฟน (Ludwig Van Beethoven) โดยประพันธ์เพลงที่มีชื่อว่า An Die Ferne Geliebte ขึ้นในปี ค.ศ. 1816 หลังจากนั้นคีตกวีคนอื่น ๆ ก็นิยมประพันธ์บทเพลงในฉันทลักษณ์นี้มากมาย เช่น ฟรานซ์ ชูเบิร์ต (Franz Schubert) โรเบิร์ต ชูมันน์ (Robert Schumann) กุสตาฟ มาเลอร์ (Gustav Mahler) อันโตนิโน ดโวซาค (Antonin Dvorak) โคลด เดอบุซซี (Claude Debussy) เป็นต้น (Borisova, 2018) [3] แต่ละเพลงมีความแตกต่างกันหรือสอดคล้อง สามารถแยกออกจากกันได้ เนื้อหาสามารถพัฒนามาจากเนื้อหาของบทกวีเดี่ยว เค้าโครงหลักของเรื่องราวต่าง ๆ เช่น ความรัก ธรรมชาติ อารมณ์ความรู้สึกในรูปแบบของบทกวี โครงฉันท กาพย์ กลอน ร่วมกับองค์ประกอบต่าง ๆ ทางดนตรี เช่น จังหวะ โครงสร้างทำนอง กล่าวได้ว่า ซองไซเคิลเป็นการรวมของลักษณะเด่นของบทกวีบท เนื้อร้อง ทำนองเพลงแต่ละบทที่สอดคล้องไว้ด้วยกัน คีตกวีอาจนำบทกวีหรือบทประพันธ์จากนักประพันธ์คนอื่นที่เป็นเรื่องเดียวกันหรือนำมาจากหลายบทที่มีลักษณะเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องคล้ายคลึงมาผสมผสานกับทำนองที่ประพันธ์ขึ้นซึ่งได้รับความนิยมในยุคโรแมนติก ในช่วงปลายศตวรรษที่ 18-19 การประพันธ์เพลงในภาษาเยอรมันได้รับความนิยมมากขึ้น บทกวีและดนตรีมีความซับซ้อนขึ้นเนื่องจากชนชั้นกลางที่มีการศึกษามากขึ้นทำให้แถบดินแดนในยุโรปเริ่มมีการพัฒนาแนวเพลงหลากหลายขึ้นเกิดเพลงร้อง (Lieder) ด้วยเพลงพื้นบ้านตามฉันทลักษณ์ในแบบสโตรฟิกฟอร์ม (Strophic Form) เช่น ในประเทศออสเตรียและเยอรมนีเช่นกันมีการพัฒนาบทเพลงร้องโดยอาศัยเพลงพื้นบ้านเป็นหลักและถือว่าเป็นประเทศที่มีอิทธิพลต่อบรรดานักดนตรีเป็นอย่างมาก (Berry, 2011) [4]

“มนตรามโนราห์” บทร้องกวีคีตาเป็นบทประพันธ์ที่ผู้วิจัยนำวรรณคดีเกี่ยวกับเรื่องพระสุธนมนโราห์ โดยกล่าวถึงความรักของมนุษย์ผู้ชายและนางกนิรี การพบเจอ ครองคู่ ความพลัดพรากจากลา อุปสรรคต่าง ๆ ที่ต้องฟันฝ่าเพื่อให้สามารถกลับมาครองคู่สมรักกันดังเดิม รวมถึงนำวรรณกรรมที่มีเรื่องราวที่สามารถนำมาผูกโยงเป็นเรื่องเดียวกันมาใช้ในบทประพันธ์ดนตรีตามรูปแบบของของไฮเคิล อีกทั้ง เพื่อนำผลงานสร้างสรรค์ที่เป็นการผสมผสานสุนทรียะทางดนตรีและวรรณกรรมพื้นบ้านที่ทรงคุณค่าควรแก่การสืบทอดต่อไปในรูปแบบใหม่ อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาวิชาการทางดนตรีในรูปแบบเพลงร้องให้เป็นที่รู้จักกว้างขวางขึ้นสู่สาธารณชน และเพื่อธำรงรักษาวัฒนธรรมดนตรีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณกรรมพื้นบ้านเก่าแก่ให้อยู่คู่กับสังคมภาคใต้ และไทยต่อไปอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ในการประพันธ์เพลง

1. เพื่อสร้างสรรค์บทประพันธ์ดนตรีในแบบชุดเพลงร้อง
2. เพื่อศึกษาวิจัยค้นหาคำความรู้ใหม่ในการประพันธ์ร่วมสมัย
3. เพื่อบูรณาการแนวคิด ปรัชญาดนตรีตะวันตกและตะวันออกให้มีความประสานสอดคล้องกัน

วิธีการวิจัย

เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อในการสร้างสรรค์งานดุขุฎีนิพนธ์การประพันธ์ภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนั้นจึงเริ่มกระบวนการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทประพันธ์ในรูปแบบของชุดเพลงร้องหรือของไฮเคิล งานวรรณกรรม บทกวีต่าง ๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับบทขับร้องในผลงานสร้างสรรค์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน โดยกำหนดรูปแบบสังคีตลักษณะให้เป็นประเภทของไฮเคิล โดยประพันธ์ไว้สำหรับการร้องเดี่ยวโดยนักร้องเดี่ยวโซปราโนและนักร้องเดี่ยวบาริโตน โดยมีวงขับร้องประสานเสียงและวงเชมเบอร์ออร์แกนเบลอขับร้องบรรเลงประกอบ

2. กำหนดกรอบของบทประพันธ์ของไฮเคิลด้วยการกล่าวถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของพระสุธนและนางมนโราห์ ตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยกระบวนการวิธีสังคีตวิเคราะห์ว่าด้วยการวิเคราะห์บทเพลงทางทฤษฎี

3. นำข้อมูลมาประกอบการค้นคว้านำองค์ความรู้ที่ได้มาบูรณาการเข้ากับการตีความตามทฤษฎีดนตรี อารมณ์ความรู้สึกของเนื้อเพลงและเทคนิคของการใช้ทฤษฎีการประพันธ์ดนตรีเพื่อให้ได้มาซึ่งสี่สัณรูปแบบทางดนตรีที่ต้องการและนำเสนอเป็นการแสดงผลงานดุขุฎีนิพนธ์การประพันธ์ ได้แบ่งออกเป็น 12 เพลง ได้แก่ โหมโรง กาศกรุ โนราห์ลงเดิน ปัญตน โอ้วอนิจจาความรัก คณิงจิต ลำนำราตรี วิจิตร โอ้ความรัก ต้องจิตเสนาหามันตรามโนราห์

นิยามคำศัพท์

มนตรามโนราห์ หมายถึง บทประพันธ์สำหรับเพลงร้องเดี่ยว เป็นดนตรีพรรณนาประพันธ์จากนิทานพื้นบ้านภาคใต้เรื่อง “มนโราห์” ซึ่งเป็นการแสดงพื้นบ้านที่มีบทบาทสำคัญในวัฒนธรรมท้องถิ่น บทประพันธ์ผสมผสานเทคนิคลีลาของดนตรีตะวันตกร่วมสมัยเข้ากับลักษณะเฉพาะของท่วงทำนองดนตรีภาคใต้ในรูปแบบบทกวีคีตา

บทร้องกวีคีตา หมายถึง ซองไซเคิล (Song Cycle) เป็นชุดเพลงร้องประกอบด้วยเพลงเดี่ยวหลายเพลงหรือหลายท่อน มีเนื้อหา แนวคิดที่สอดคล้องกัน

วงชมเบอร์ร้องซอมเบลอ หมายถึง วงดนตรีที่บรรเลงดนตรีสำหรับแสดงในห้อง เป็นดนตรีที่บรรเลงโดยนักดนตรี 3-8 คนหรือมากกว่าเล็กน้อย ประกอบด้วยเครื่องดนตรีอะไรก็ได้ ไม่มีกฎเกณฑ์ในการกำหนดเครื่องดนตรีและจำนวนนักดนตรี

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ผลงานการประพันธ์ทั้งหมดจำนวน 12 บทเพลง ได้แก่ บทประพันธ์ที่ 1 โหมโรงเปรียบเสมือนการการบรรเลงตั้งเครื่อง จุดประสงค์ของการบรรเลงเพื่อประกาศว่ามีการแสดงมโนราห์หรือมีการบรรเลงดนตรีมโนราห์ในพื้นที่บริเวณนั้น ๆ มีนักร้องเดี่ยวบาริโตนขับกล่อมลำนำทำนอง ผู้วิจัยได้ประพันธ์บทร้อยกรองที่นำมาเป็นเพลงด้วยตัวเองครั้งแรกกล่าวถึงความรักของพระสุธนที่มีต่อนางมโนราห์ในส่วนครึ่งหลังเป็นนำบทกลอนจากเรื่องพระอภัยมณี ตอนนางละเวงชมธรรมชาติ ของสุนทรภู่มาใช้ในผลงานดนตรี กล่าวถึงนางละเวงชมธรรมชาติและพักแรมที่เขาสองกาศ ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าบทกลอนนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการชมความงามทางธรรมชาติที่ควรใส่ลงในบทเพลงเพื่อให้ความงามเกี่ยวกับธรรมชาติในการโหมโรงบทประพันธ์ โน้ตที่ใช้ส่วนใหญ่มีรูปแบบของกระสวนจังหวะเป็นโน้ต 3 พยางค์ ซึ่งใช้ในแนวของเครื่องดนตรีบรรเลงดนตรีประกอบ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กลุ่มโน้ต 3 พยางค์ ซึ่งถือเป็นกระสวนจังหวะหลักของแนวของเครื่องดนตรีบรรเลงดนตรีประกอบ

บทประพันธ์ที่ 2 กาศครูได้นำบทกล่าวคำบูชาครูมาจากบทนมัสการอาจารย์คุณโดยพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร) มาใช้ ซึ่งโดยทั่วไปในการบรรเลงแสดงมโนราห์จะต้องมีการกล่าวคำบูชาครูเพื่อแสดงความเคารพครูผู้สอนสั่งวิชาความรู้ ขับร้องโดยนักร้องเดี่ยวเสียงบาริโตนมีเนื้อเพลงสรรเสริญผู้เป็นครูและสิ่งที่ศิษย์ควรปฏิบัติต่อครู ผู้วิจัยเลือกใช้สังคีตลักษณ์แบบอิสระ เริ่มการบรรเลงด้วยโน้ตกระสวนจังหวะหลักที่ยังคงเป็นกลุ่มโน้ต 3 พยางค์ เสียงประสานมักมีการดำเนินไปในรูปแบบสวนทาง (Contrary Motion) ตัวอย่างที่ 2

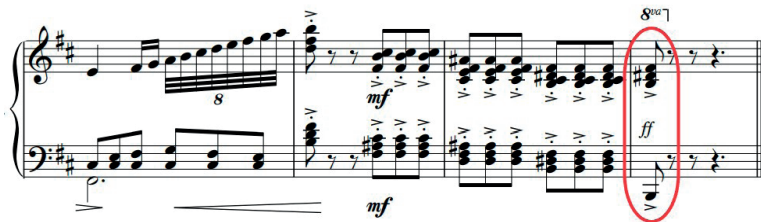
ภาพที่ 2 การดำเนินเสียงประสานแบบสวนทาง (Contrary Motion)

บทประพันธ์ที่ 3 โนราห์ลงเดิน เนื้อร้องนำมาจากบทเห่จ๊ะบะบ๋าของสุนทรภู่เรื่อง เห่จ๊ะบะบ๋า ใช้ซึ่งเป็นบทเห่กล่อมเจ้านาย มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางพบเจอธรรมชาติ เทพเทวา สัตว์ต่าง ๆ มีกินรี มีเนื้อความจากตำนานเกี่ยวกับเทพเจ้าและความเชื่อเรื่องการเกิดฟ้าแลบฟ้าร้องมาประพันธ์ ใช้สังคีตลักษณ์แบบอิสระ แต่ละตอนจะมีโน้ตที่รับส่งไปยังอีกตอนเพลงเพื่อให้ความรู้สึกที่เปลี่ยนไปจากความรู้สึกเดิม บทประพันธ์นี้นักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโนจะขับร้องทำนองที่ค่อนข้างสูง โดยเฉพาะตอนสุดท้ายที่ดำเนินเสียงไปยังเสียงสูงที่สุดในบทประพันธ์ คือ โน้ต B6 ตั้งแต่ห้องเพลงที่ 59 – 61 ภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แสดงการดำเนินโน้ตไปยังระดับเสียงของโน้ตที่สูงที่สุดในบทประพันธ์

ห้องสุดท้ายกำหนดให้โน้ตสามปรับ (Picardie Third) โดยเสียงที่ได้จะมีความสดใสเปรียบเสมือนฟ้าหลังฝนที่สดใส ภาพที่ 4

ภาพที่ 4 แสดงโน้ตสามปรับในห้องเพลงสุดท้าย

บทประพันธ์ที่ 4 ปัญตน เนื้อร้องนำมาจากบทกลอนของพระราชนิพนธ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ชื่อว่า “สรวรรค์ชั้นกวี” กล่าวถึงสรวรรค์ของกวีที่มีทั้งการบรรเลงดนตรี เสียงขับกล่อมบทกวีต่าง ๆ เปรียบได้กับบ้านเมืองของกวีที่ดั่งเทพนิยาย บทเพลงนี้เป็นการขับกล่อมคู่ระหว่างนักร้องเดี่ยวเสียงบาริโทนและโซปราโน โดยได้กล่าวถึงสรวรรค์ของกวี ที่มีทั้งการบรรเลงดนตรี เสียงขับกล่อมบทกวีเปรียบได้กับบ้านเมืองของกวีหรือบ้านเมืองของมนุษย์ที่มีความสุข มีสังคีตลักษณ์แบบอิสระ (Free Form) เข้าบทประพันธ์ด้วยการขับร้องของนักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโน หลังจากนั้น นักร้องเดี่ยวเสียงบาริโตน้องรับโน้ตจากนักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโนด้วยโน้ตเช็ต 2 ชั้น เดินตามลำดับขึ้นไปสู่เสียงสูง เพื่อให้บทเพลงนำเกรงขามในบรรยากาศที่พิศวง ภาพที่ 5

ภาพที่ 5 แสดงโน้ตของแนวนักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโนและบาริโตน้องรับ – ส่งกัน

บทประพันธ์ที่ 5 โอ้วานิจาความรัก บทขับร้องของเพลงนี้ผู้วิจัยได้นำมาจากบทกลอนที่มีคำพูดติดพืดที่ว่า คนรักจากเรื่อง อิเหนา ดังการแสดงความน้อยเนื้อต่ำใจในความรักของพระสุธนและนางมโนราห์ ด้วยคำพูดติดพืดที่ว่าคนรักดังเช่นในเรื่องอิเหนาเช่นกันขับร้องบทเพลงโดยนักร้องเสียงโซปราโน เปรียบกับความรู้สึกเศร้าใจทุกซะระหมของนางมโนราห์ตอนที่ต้องห่างจากพระสุธน แต่ผู้วิจัยประสงค์ให้มีท่วงทำนองที่ไม่เศร้าโศกหดหู่มากแต่อย่างใด ต้องการให้มีเสียงค่อนข้างสดใสเหมือนการเข้าใจในสัจจะธรรมของความรัก ดังนั้น จึงเลือกใช้กุญแจเสียง D Major โดยให้นักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโนเป็นผู้ขับร้อง การสร้างสรรค์นี้เป็นสัจจิตลักษณ์สองตอนแบบธรรมดา ลักษณะกระสวนจังหวะ (Rhythmic Pattern) ของตอน A และ B นั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ดังภาพที่ 6 และภาพที่ 7

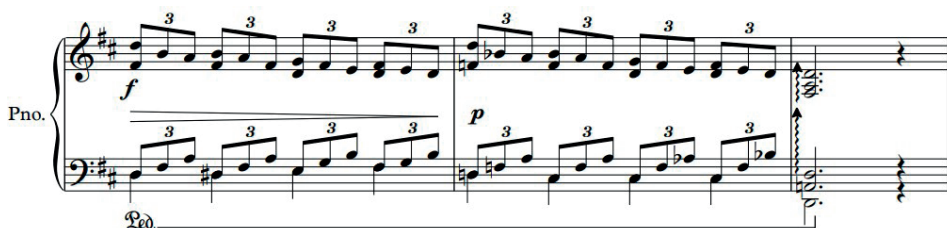

ภาพที่ 6 กระสวนจังหวะหลักตอน A

ภาพที่ 7 กระสวนจังหวะหลักตอน B

ในบทประพันธ์นี้การดำเนินเสียงประสานใน 3 ห้องเพลงสุดท้ายนั้นเคลื่อนที่แบบสวนทางและเพื่อให้ได้เสียงที่ลดหลั่นลงมาเหมือนบมได้ถูกคลี่คลาย ท้องฟ้ากลับสดใสโดยพลันได้ใช้เสียงของคอร์ดโครมาติก (Chromatic Chord) จนถึงคอร์ด I ของกุญแจเสียงประจำบทประพันธ์นั้นคือคอร์ด D แสดงอารมณ์ที่เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ภาพที่ 8

ภาพที่ 8 แสดงการเคลื่อนที่ของเสียงประสานแบบสวนทางและคอร์ดที่มีการลดหลั่นลงมาจนถึงคอร์ด I ของกุญแจเสียงประจำบทประพันธ์

บทประพันธ์ที่ 6 คณิงจิต นักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโนเป็นผู้ขับร้องเปรียบเหมือนคนเล่าเรื่อง โดยเป็นการกล่าวถึงความเศร้าการตัดพ้อการจะตัดรักของนางมโนราห์และเปรียบการฟันฝ่าอุปสรรคของพระสุธน และที่สำคัญคือการกล่าวถึงความคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอนของนางมโนราห์ โดยเป็นการนำบทหรือกรองจากนิราศภูเขาทองของสุนทรภู่มาใช้กับบทประพันธ์ทางดนตรี กล่าวถึงความคิดถึงเฝ้าคะเนิงหา ความคิดถึงคนรักที่ต้องห่างไกลกันและความคิดถึงภูมิลำเนาบ้านเกิด สังคีตลักษณ์ของการสร้างสรรค์นี้เป็นแบบอิสระ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้กุญแจเสียง F# Minor เพื่อสื่ออารมณ์โศกเศร้าที่คิดถึงคนรัก ใน 2 ห้องเพลงสุดท้ายของบทประพันธ์เป็นการดำเนินเสียงประสานโดยทั่วไป คือ i - V- i คือ คอร์ด F# Minor - C# Sharp - F# Minor ภาพที่ 9

ภาพที่ 9 การดำเนินเสียงประสานจากคอร์ด i - V- i คือ คอร์ด F# Minor - C# Sharp - F# Minor

บทประพันธ์ที่ 7 ลำนำราตรี เนื้อเพลงเป็นการกล่าวถึงความงามของนางอันเป็นที่รักในยามกลางคืน และตัดพ้อถึงความไม่เยิดของคนรัก ขับร้องโดยนักร้องเดี่ยวเสียงบาริโทน เนื้อเพลงในเพลงนี้ผู้วิจัยนำจากบทเห่กล่อมนางละเวงจากเรื่อง พระอภัยมณี โดยกล่าวชมความงามของหญิงสาวในยามราตรี นางในวรรณคดีไทยล้วนมีความงามตามท้องเรื่องด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เลือกบทกวีที่มีกรกล่าวถึงความงามของหญิงสาว ช่วงดนตรีบรรเลงใน 4 ห้องเพลงสุดท้ายให้ความรู้สึกสดใสเปรียบได้กับยามเช้ามีแสงอาทิตย์ที่สดใสส่องเปลี่ยนอารมณ์ให้สดใส เหมือนการที่นางมโนราห์ได้คืนสู่บ้านเกิด ณ เขาไกรลาส สังคีตลักษณ์เป็นแบบอิสระ เริ่มต้นด้วยบันไดเสียง G Minor เพื่อให้บทประพันธ์มีอารมณ์เศร้าหลังจากนั้นเปลี่ยนกุญแจเสียงเป็น A Minor ในห้องเพลงที่ 49 เป็นตอน B และประกอบด้วยตอน C, D และปรากฏการกลับมาของตอน A แต่เสียงประสานยังอยู่ในกุญแจเสียง A Minor และ 4 ห้องเพลงสุดท้ายนั้นใช้เสียงประสานจากคอร์ดอย่างธรรมดาที่สุดแล้วจบด้วยโน้ตสามปรับในห้องเพลงที่ 87 เพื่อเปลี่ยนจากอารมณ์เศร้าหม่นหมองในกลางคืนให้สว่างสดใสในยามรุ่งอรุณ ภาพที่ 10

ภาพที่ 10 การใช้โน้ตสามปรับในห้องเพลงสุดท้าย

บทประพันธ์ที่ 8 วิจิตร บทประพันธ์นี้ผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงความงดงามของสถานที่พำนักอยู่อาศัย เนื้อเพลงนำบทกลอนมาจากเรื่อง อิเหนา ตอน สังคามาระตาแต่งถ้ำ ซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ด้วยว่า บทกลอนนี้เป็นการกล่าวถึงความงามของสถานที่พำนักอยู่อาศัย ดังปราสาทพระราชวังของพระ สุธนหรือความงามของเขาไกรลาสอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของนางมโนราห์

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงประพันธ์ให้ดนตรีมีลักษณะเรียบง่ายผ่อนคลาย ขับร้องโดยนักร้องเดี่ยวเสียงบาริโตน สังเกตลักษณะเป็นแบบอิสระ เข้าบทประพันธ์ด้วยกุญแจเสียง D Major เมื่อนักร้องเดี่ยวบาริโตนขับขานให้ความรู้สึกถึงธรรมชาติที่สดใส การเคลื่อนที่ของเสียงประสานมีทั้งแบบเคลื่อนที่ไปยังทิศทางเดียวกัน (Similar Motion) และแบบสวนทาง (Contrary Motion) และแบบเฉียง (Oblique Motion) ปรากฏบ่อยในแนวของกลุ่มนักร้องประสานเสียง ภาพที่ 11

18

Bar. Solo

S. Solo

A. Solo

T. Solo

Bar. Solo

Contrary Motion

Similar Motion

Oblique Motion

ภาพที่ 11 การเคลื่อนที่ของเสียงประสานในแบบต่าง ๆ ที่มีปรากฏในบทประพันธ์

บทประพันธ์ที่ 9 โอ้ความรัก กล่าวถึงชีวิตที่สูญเสียก็ยังขอรักนางอันเป็นที่รักไปทุกชาติดังคำกลอนจากเรื่องพระอภัยมณี ตอนพระอภัยมณีศรีสุวรรณเดินทางผจญภัยและเป่าปี่ให้พราหมณ์ฟัง กล่าวถึงความรัก การเคียดแค้นรักดังประโยคที่ว่า “ภูมราเซยผกาโกสุมเป็นคู่ครองพิสวาททุกชาติไป” ขับร้องโดยนักร้องเดี่ยวเสียงบาริโตน เริ่มต้นด้วยกุญแจเสียง C Major ใช้คอร์ดที่มีเสียงกระด้างเพื่อให้เสียงประสานมีความน่าค้นหา สังเกตลักษณะเป็นแบบอิสระ ตอน A เริ่มด้วยกุญแจเสียง C Major เมื่อเข้าสู่ตอน B ย้ายกุญแจเสียงเป็น C Minor ซึ่งเป็นกุญแจเสียงคู่ขนาน (Parallel Key) ผู้วิจัยประพันธ์ให้ตอน B มีความตื่นเต้นในการผจญภัยจึงใช้เสียงจากคอร์ด D Minor - E Diminished - A Major - D Minor- Bb - D Minor ซึ่งเป็นการเปลี่ยนกุญแจเสียงชั่วคราวและใช้เทคนิคโน้ตรวประจบความรู้สึกตื่นเต้น ปรากฏดังภาพที่ 12

19 Bar. Solo: อยู่ ใน สุ ธา ธาร ขอ

Pno. Chords: Dm, E Diminished, Dm, A

20 Bar. Solo: พบ พาน พิศ วาส มิ คลาด

Pno. Chords: Dm, Bb, Dm (Tremolo)

ภาพที่ 12 การดำเนินเสียงประสานจากคอร์ด Dm – E Diminished – Dm – A – Dm – Bb – Dm และเทคนิคโน้ตรว

เมื่อตอน C เริ่มขึ้น เป็นการสรุปด้วยคอร์ด VIb7 เพื่อทิ้งปมไว้ช่วงท้ายของบทประพันธ์ ดังภาพที่ 13

Pno. Chords: V(G) cresc., V(G), f v (Gm), f v7 (Gm7), IV (F/A), V (G/D), v7 (Gm7), IV (F/A), iii7 (Em7), I (C/G), mp I (C), pp VIb7 (Ab7)

ภาพที่ 13 การดำเนินคอร์ดช่วงท้ายของบทประพันธ์

บทประพันธ์ที่ 10 ต้องจิต บทประพันธ์กล่าวถึงความรักของชายที่มีต่อหญิงอันเป็นที่รักต้องจิตทุกเวลา ประพันธ์เพื่อสื่อถึงความรักของพระสุธนที่มีต่อนางมโนราห์จนทำให้จิตใจหม่นหมอง โดยนำเนื้อร้องมาจาก บทกลอนในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว หรือพระมหาธีรราชเจ้า กล่าวถึงความรักที่มีต่อพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวลลภาเทวี ที่มีความคิดคำนึงถึงวิลาทุกเวลา นักร้องเสียงบาริโตนเป็น

ผู้ขับร้อง ใช้สังคีตลักษณะแบบอิสระ มีการย้อนกลับมาของทำนองด้วยการยืมทำนองมาในบางช่วงสั้น ๆ เริ่มต้นกุญแจเสียง D Minor ผู้วิจัยใช้โน้ตในลักษณะบล็อกคอร์ด (Block Chord) เพื่อเน้นย้ำจังหวะและอารมณ์ปรากฏในภาพที่ 14

Bar. Solo

เห็น รูป นาง ข้าง เติง เติง หมอน นั้น หาย โศก คัลย นอน ยิ้ม กระ หยิม ใจ ใจ

Pno.

ภาพที่ 14 แสดงการเน้นย้ำเสียงประสานโดยการบล็อกคอร์ด (Block Chord)

ผู้วิจัยใช้เสียงประสานจากคอร์ดโครมาติกโดยไล่เสียงลดหลั่นลงเรื่อย ๆ พร้อมเทคนิคโน้ตรว ดังภาพที่ 15

Pno.

ภาพที่ 15 เสียงประสานจากคอร์ดโครมาติก (Chromatic Chord) c)t เทคนิคโน้ตรว (Tremolo)

บทประพันธ์ที่ 11 เสนาหา บทประพันธ์นี้กล่าวถึงความรักความเสนหาของพระสุธนที่มีต่อนางมโนราห์ และช่วงท้ายได้นำบทดอกสร้อยสวรรค์อันเป็นบทกลอนครั้งกรุงเก่าเมื่อครั้งกรุงศรีอยุธยาใช้ร่วมด้วย ใช้สังคีตลักษณะแบบอิสระ มุ่งให้ท่วงทำนองเสียงโซปราโนเปรียบเหมือนการเล่านิทานเรื่อย ๆ ต่อเนื่องซึ่งมีทั้งอารมณ์สดใสและเศร้าหม่นหมองเริ่มต้น A ด้วยกุญแจเสียง A Major อัตราความเร็วในตอนเริ่มบทประพันธ์นั้นค่อนข้างช้าแบบสบาย ๆ ปรากฏการใช้เสียงประสานจากคอร์ดโครมาติก

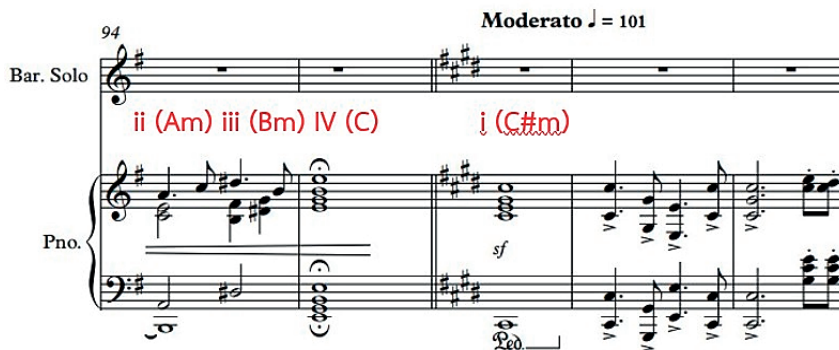
ภาพที่ 16 เสียงประสานจากคอร์ดโครมาติก

ตอนจบผู้วิจัยได้กำหนดให้เสียงทำนองที่นักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโนต้องขับร้องร้องจบที่เสียงโน้ต E ซึ่งเป็นโน้ตในลำดับที่ V หรือโดมินันท์ของคอร์ด A Major ทำให้สีสันของบทประพันธ์มีความสวยงามสดใสทันที และจบลงด้วยคอร์ด I ในกุญแจเสียง A Major ดังภาพที่ 17

ภาพที่ 17 แสดงทำนองตอนจบซึ่งเป็นเสียงโน้ต E ซึ่งเป็นโน้ตในลำดับที่ 5 หรือโดมินันท์ของคอร์ด A Major

บทประพันธ์ที่ 12 มंत्रามโนราห์ บทประพันธ์สุดท้ายของบทรังกวีศิตานี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ประพันธ์ เนื้อร้องเอง ขับร้องโดยนักร้องเดี่ยวเสียงบาริโทน โดยจะกล่าวสรุปเรื่องราวของเนื้อเรื่องตั้งแต่ครั้งนางมโนราห์ โดยพราวนบุญจับนำไปถวายพระสุธน นางโนราห์ต้องรำบาชูชัยภูมินหินีและการเดินทางผจญภัยฟันฝ่าอุปสรรคของพระสุธน เพื่อให้ได้พบกับ นางมโนราห์จนได้ครองคู่กัน เนื่องด้วยเป็นการสรุปใจความเนื้อหาของเรื่องราว ดังนั้น ผู้วิจัยได้ออกแบบให้บทประพันธ์มีอารมณ์เพลงที่หลากหลาย สังกัดลักษณะเป็นแบบอิสระ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอน A เริ่มต้นด้วยกุญแจเสียง G Major เป็นการเกริ่นเล่าเรื่องอารมณ์ที่สดใส เมื่อเข้าสู่ตอน B ในห้องเพลงที่ 26 – 95 นั้นเปลี่ยนกุญแจเสียงเป็น E Minor เริ่มมีความตื่นเต้นเหมือนตอนที่นางมโนราห์โดน

พราณบุญจับตัวไปถวายพระสุธน ตอน C ได้เปลี่ยนกุญแจเสียงอีกครั้งหนึ่งเป็นกุญแจเสียง C Minor อารมณ์
 ในตอน C มีความตื่นเต้นขึ้นเปรียบดังตอนพระสุธนเดินทางเพื่อไปหานางมโนราห์ยังเขาไกรลาส มีการผจญภัย
 ฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ มีการเตรียมส่งไปยังตอน C ในห้องเพลงที่ 94 – 95 ด้วยการดำเนินเสียงประสานจาก
 คอร์ด ii – iii – IV คือ คอร์ด A Minor - B Minor - C Major โดยส่งไปยังตอน D ซึ่งมีเสียงประสานจากคอร์ด
 C# Minor ตามภาพที่ 18

ภาพที่ 18 การดำเนินเสียงประสานจากคอร์ด ii – iii – IV คือ คอร์ด A Minor - B Minor - C Major - C# Minor

เพื่อให้บทประพันธ์จบอย่างสมบูรณ์นั้นเป็นการดำเนินเสียงประสานจากคอร์ด 4 คอร์ดสุดท้าย
 ในตอนจบด้วยการดำเนินจากคอร์ด i – iv – V – i คือ คอร์ด C# Minor – F# Minor – G# – C# Minor อีก
 ทั้งยังใส่เครื่องหมายกำหนดลักษณะเสียง (Articulation) แบบดังและเน้นย้ำอย่างทันทีด้วยเครื่องหมาย sfz
 (sforzando) ในทุกแนวเสียงพร้อมจังหวะที่ลากยาวด้วยการกำกับเครื่องหมายยึดจังหวะหรือเฟอร์มาตา
 (Fermata) ดังภาพที่ 19

ภาพที่ 19 แสดงการดำเนินคอร์ดเพื่อจบอย่างสมบูรณ์ด้วยคอร์ด i คือ คอร์ด C# Minor

ลักษณะเด่นของบทประพันธ์สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. กำหนดรูปแบบกระสวนจังหวะแบบต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นโครงร่างสำหรับใส่ท่วงทำนอง
2. ผู้วิจัยได้ดำเนินเสียงประสานด้วยการเคลื่อนที่ในแบบต่าง ๆ ในบทประพันธ์เดียวกันเพื่อให้บทประพันธ์มีความน่าสนใจ โดยเฉพาะการดำเนินเสียงประสานแบบสวนทางดังภาพที่ 2
3. ผู้วิจัยมักใช้โน้ตเสียงค่อนข้างสูงให้กับแนวทำนองเพื่อแสดงความบีบคั้นทางอารมณ์ เช่น ในบทประพันธ์ที่ 3 โนราห์ลงดิน มีนักร้องเดี่ยวเสียงโซปราโนจะขับร้องทำนองที่ค่อนข้างสูง โดยเฉพาะตอนสุดท้ายที่ดำเนินเสียงไปยังเสียงสูงที่สุดในบทประพันธ์ คือ โน้ต B6 ดังภาพที่ 3

4. ในประพันธ์ส่วนใหญ่ผู้วิจัยนิยมใช้โน้ตสามปรับ (Picardie Third) ในห้องเพลงสุดท้ายของบทเพื่อเปลี่ยนอารมณ์ให้แปลกแตกต่างไปจากเดิมจากเศร้าโศกหรือเกรี้ยวกราดด้วยเทคนิคโน้ตรัวในคอร์ดไมเนอร์ ด้วยการเปลี่ยนเป็นอารมณ์ที่มีความสดใสสว่างขึ้นทันที เช่นดังภาพที่ 4, 10

5. เสียงประสานจากคอร์ดโครมาติก (Chromatic Chord) ถูกนำมาใช้เพื่อสื่อถึงความสวยงามทางธรรมชาติอันสดใสหรืออารมณ์ที่แจ่มใส ตลอดจนสายฝนที่พร่างพราย เช่น ภาพที่ 8

6. ผู้วิจัยเลือกใช้กุญแจเสียงทางไมเนอร์และคอร์ดไมเนอร์เพื่อสื่ออารมณ์โศกเศร้า เช่น บทประพันธ์ที่ 6 กุญแจเสียง F# Minor เพื่อสื่ออารมณ์โศกเศร้าที่คิดถึงคนรัก ใน 2 ห้องเพลงสุดท้ายของบทประพันธ์ เป็นการดำเนินเสียงประสานโดยทั่วไป คือ i – V- i คือ คอร์ด F# Minor - C# Sharp - F# Minor ตามภาพที่ 9

7. การเคลื่อนที่ของเสียงประสานในแบบต่าง ๆ ปรากฏในบทประพันธ์เดียวกันเพื่อให้เสียงประสานมีความหลากหลายสื่อถึงความผ่อนคลายไม่อึดอัดกับบทประพันธ์ที่ 8 การเคลื่อนที่ของเสียงประสานมีทั้งแบบเคลื่อนที่ไปยังทิศทางเดียวกัน (Similar Motion) และแบบสวนทาง (Contrary Motion) และแบบเฉียง (Oblique Motion) ซึ่งมีปรากฏบ่อยในแนวของกลุ่มนักร้องประสานเสียง ในภาพที่ 11

8. ผู้วิจัยใช้คอร์ดที่มีเสียงกระด้างเพื่อให้เสียงประสานมีความน่าค้นหาและมีความประสงค์ให้มีความตื่นเต้นในการผจญภัยจึงใช้เสียงจากคอร์ดดิมินิช (Diminished Chord) ดังภาพที่ 12

9. ในการดำเนินสู่ตอนต่อไปในบทประพันธ์ผู้วิจัยมักจะเปลี่ยนกุญแจเสียงด้วยการใช้จิ้งหะหดยุคให้นานยิ่งขึ้นแทนการใช้คอร์ดเป็นตัวดำเนินส่งเข้าสู่กระบวนเพลงต่อไปและตลอดจนเครื่องหมายดังเบายังเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้สื่ออารมณ์บทประพันธ์ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคโน้ตรัว (Tremolo) ในหลายบทประพันธ์เพื่อสื่อถึงสายน้ำไหลในบทประพันธ์ไฉ่ว่าอิจฉาความรัก หรือบทประพันธ์ไฉ่ว่าความรักในการแสดงถึงความรู้สึกตื่นเต้น ดังภาพที่ 12, 15

10. ในแนวทำนองสำหรับนักร้องผู้วิจัยใช้โน้ตสะบัด (Grace Note) เสริมประดับตกแต่งแนวทำนองหลักเพื่อเพิ่มสำเนียงได้ในท่วงทำนอง ดังภาพที่ 20

ภาพที่ 20 แสดงโน้ตสะบัดเสริมประดับคู่กับโน้ตหลัก

11. การสอดประสานแนวทำนอง (Counterpoint) ถูกนำมาใช้ในแนวของโน้ตเปียโนบ่อยครั้งเพื่อสร้างความต่อเนื่องและทำให้แนวดนตรีที่ต้องบรรเลงประสานแนวทำนองมีความสวยงามวิจิตรขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้นำวิธีการสอดประสานแนวทำนองนี้มาประยุกต์ใช้กับการประพันธ์ร่วมสมัยร่วมกับเนื้อเพลงที่เป็นบทกลอนวรรณกรรมไทย ดังภาพที่ 21

13 Bar. *mp*
 ช็อง ให้ มัว หมอง ใน วัณ ญา Ah

Pno. *p*

16 Bar. *mf*
 จะ แล ชม พ นม พ

Pno. *mf*

ภาพที่ 21 แสดงการสอดประสานแนวทำนองที่ถูกนำมาใช้ในแนวของโน้ตเปียโน

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ดุซงึนัพนธ์การประพันธ์ “มนตรามโนราห์” บทร้องกวีคีตาสำหรับนักร้องเดี่ยวโซปราโน บาร์โธโลมวซ์ร้องประสานเสียงและวงซมเบอร์องซอมเบลอ เป็นบทประพันธ์ที่สร้างสรรค์จากการละเล่นพื้นบ้านทางใต้ที่มีชื่อว่า “มโนราห์” ผลงานการสร้างสรรคนี้เป็นการประพันธ์ร่วมสมัยมีความน่าสนใจแตกต่างจากรูปแบบเดิมของซอซเคิลในลักษณะเดิม ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องราวบทกวีของชาวตะวันตกผ่านดนตรีคลาสสิกของชาวตะวันตก แสดงให้เห็นถึงการนำบทกวี วรรณกรรมพื้นบ้านไทยภาคใต้ผสมผสานกับดนตรีทำให้เกิดชุดเพลงร้องร่วมสมัยที่มีเอกลักษณ์เฉพาะประกอบแนวคิดการใช้แนวคิดทฤษฎีการประพันธ์ตะวันตกและเรื่องราวตะวันออกให้มีความสอดคล้องกัน ผู้วิจัยกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ไว้เพื่อเป็นแนวทางในการประพันธ์ คือ โครงสร้างที่อิสระเปรียบเป็นการเล่าเรื่องราวที่เป็นธรรมชาติ รูปแบบของกระสวนจังหวะ คอร์ดและเสียงประสานให้สอดคล้องกับวรรณคดีที่บรรจวรรณกรรมลงไปให้มีความพอดีกับท่วงทำนองสำเนียงได้ กฎเกณฑ์การประพันธ์แบบตะวันตกถูกใช้เป็นเพียงแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงาน มีลักษณะเด่นของดนตรีที่มีการดันสดและการเอื้อนจังหวะเสริมประดับด้วยโน้ตสับดัดลงในแนวร้องเดี่ยว รวมทั้งการแต่งเติมเสียงในคอร์ดของแนวเปียโนอย่างมีเอกภาพ แตกต่างจากบทประพันธ์ทั่วไปที่มีการนำเสนอผลงานดนตรีหรือบทประพันธ์ในฉบับดั้งเดิม ในการแสดงมีการกำหนดรูปแบบและการจัดตำแหน่งนักดนตรีบนเวทีเพื่อการรักษาสมดุลระหว่างเสียงร้องและเครื่องดนตรี มนตรามโนราห์เป็นบทประพันธ์กวีคีตาพื้นบ้านภาคใต้ในมิติใหม่ที่น่าสนใจของความงามของวัฒนธรรมดั้งเดิมภาคใต้สู่สากลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มประเทศอาเซียน ด้วยการถ่ายทอดเรื่องราวในรูปแบบดนตรีตะวันตกและสามารถบันทึกเรื่องราวไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อถ่ายทอดการศึกษาถ่ายทอด สืบสาน อนุรักษ์ต่อยอดทางวัฒนธรรมภาคใต้ผ่านวรรณกรรมเก่าแก่ดนตรีตะวันตกร่วมสมัยให้คงอยู่

References

- [1] Nuthong, U. (1993). *Nora*. Songkhla: Srinakharinwirot University, Southern. (in Thai)
- [2] Pancharoen, N. (2009). *Music dictionary* (4th edition). Bangkok: Katecarat Publishing. (in Thai)
- [3] Borisova, E. (2018, January). The song Cycle: Hermeneutic and Communication Approaches. *Advances in Social and Science. Advances and Social Science Education and Humanities Research*, 205, 638-642. Retrieved July 19, 2020, from: <https://doi.org/10.2991/iccese-18.2018.146>.
- [4] Berry, J. (2011). *Reinterpreting Schumann: A study of large-scale structural and atmospheric associations in Schumann's frauenliebe und - leben and Dichterliebe song cycles*. [Master's thesis]. Retrieved July 19, 2020, from: https://ruor.uottawa.ca/Berry_Jane_2011_thesis/.